

Sygnatura akt VII K 1028/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2013 roku

Sąd Rejonowy w Opolu Wydział VII Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Marzena Drozdowska

Protokolantst. sek. sąd. Ewa Stanuch

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu - Aleksandra Czerniak

po rozpoznaniu dnia 06 grudnia 2012 roku, 25 lutego 2013 roku sprawy:

B. M. (1)zd.A.i K.z domu M.urodzonej (...)w miejscowości Ż.

oskarżonej o to, że:

w dniu 17 września 2008 r. w Lokalu Bistro w O. przy ul. (...) wykorzystując pozostawienie przez pokrzywdzoną na stoliku dowodu osobistego i karty bankomatowej (...) Banku dokonała ich zaboru w celu przywłaszczenia działając na szkodę E. K.

to jest o czyn z art. 278§5 kk w związku z art. 275 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk

1. na podstawie art. **66 § 1,2 kk, art. 67 §1 kk** warunkowo umarza postępowanie karne wobec **B. M. (1)** oskarżonej o popełnienie zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku, z tym iż stanowiącego wypadek mniejszej wagi, to jest przestępstwa z **art. 278§ 3 kk w związku z art. 278§5 kk w związku z art. 275 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk** na okres próby **1 / jednego/ roku ;**
2. na podstawie art. 618 kpk § 1 punkt 11 kpk, § 14 ustęp 1 punkt 1, § 14 ustęp 2 punkt 1, §16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 ze zmianami/ zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej – adwokata **P. K.** kwotę 624 zł / sześćset dwadzieścia cztery zł plus VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej oskarżonej B. M. (1) przez obrońcę ustanowionego z urzędu;
3. na podstawie art. **626 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk, art. 17 ustęp 1 i 2** Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych /Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. ze zm./ zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty.

Sygnatura akt VII K 1028/12

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 września 2008 roku E. K. (obecnie G.) wraz z narzeczonym przebywała w barze (...) położonym w O. przy ulicy (...). Tam też wyżej wymienieni, po uiszczeniu należności za zamówiony przez siebie posiłek, usiedli przy stoliku, na którym E. K. położyła będący jej własnością ciemnozielony portfel posiadający pasy koloru żółtego, niebieskiego oraz pomarańczowego z wizerunkiem owcy. W tym samym czasie w przedmiotowym lokalu przebywała również B. M. (1), która wraz z małoletnim synem zajmowała sąsiedni stolik. W dalszej kolejności wyżej wymienieni E. K. wraz

ze swoim narzeczonym spożyli posiłek , a następnie, zapominając o przedmiotowej portmonetce, opuścili wnętrze lokalu (...) i udali się do zaparkowanego nieopodal samochodu. W tym też momencie B. M. (1) zabrała pozostawiony przez E. K. portfela wraz z jego zawartością w postaci dowodu osobistego, karty bankomatowej (...) Banku oraz pieniędzy w kwocie 30 złotych. Niedługo po zabranii przez B. M. (1) przedmiotowego portfela E. K. zorientowała się, że na zajmowanym przez nich stoliku pozostawiła należącą do niej portmonetkę, wskutek czego razem z narzeczonym powróciła do wskazanego powyżej baru. Poszukiwania oraz rozpytania personelu lokalu (...) nie przyniosły jednak oczekiwanego rezultatu, przez co w tym samym dniu E. K. zawiadomiła policję.

Przedmiotowy portfel wraz z dowodem osobistym ujawniono w trakcie zatrzymania B. M. (2) mającego miejsce w dniu 29 kwietnia 2012 roku, po czym 14 czerwca 2012 roku oddano go prawowitej właścicielce.

Postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2012 roku, z uwagi na wartość skradzionego mienia wskazującą na zaistnienie wykroczenia, wyłączono materiały w sprawie zaboru w celu przywłaszczenia w dniu 17 września 2008 roku w lokalu (...) w O. przy ulicy (...) przez B. M. (1) pozostawionego na stoliku przez pokrzywdzoną portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 30 złotych, powodując straty w wysokości 70 złotych na szkodę E. K..

Dowody:

- protokół ustnego zawiadomienia o przestępstwie – karta -3 akt,
- notatka urzędowa – karta 11-12 akt,
- protokół zatrzymania osoby – karta 13 akt,
- protokoły zatrzymania rzeczy – karta 14-19 akt,
- pokwitowanie odbioru portmonetki – karta 26 akt,
- postanowienie o wyłączeniu materiałów dochodzenia do odrębnego prowadzenia – karta 44 akt,
- zeznania świadka E. K. (obecnie G.) – karta 3, 25, 90 akt,
- częściowe wyjaśnienia oskarżonej – karta 37-38, 76-77 akt.

B. M. (1) urodziła się (...) w miejscowości Ż.. Posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest kucharzem. Jest mężatką (obecnie pozostaje z małżonkiem w separacji), ma dwoje dzieci. Wyżej wymieniona jest osobą bezrobotną nie posiadającą istotnego majątku.

Oskarżona nie była uprzednio karana sędownie (wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 20 marca 2008 roku, sygn. akt VII K 893/06, kara 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2 uległa zatarciu).

Dowody:

- dane osobopoznawcze – karta 39 akt,
- oświadczenie oskarżonej – karta 76 akt,
- karta karna – karta 29 akt.

B. M. (1) zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie przed Sądem nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wskazała, że w inkryminowanym dniu wraz z synem, którego odebrała ze szkoły, była w barze (...) i to właśnie tam na sąsiednim stoliku jej syn zauważył przedmiotowy portfel. Wyżej wymieniona wskazała również, że nikt go nie odebrał, wobec czego po spożyciu obiadu wzięła pozostawiony przy pustym stoliku portfel. Nadto wskazała, że po wyjściu z baru zauważyła, że w przedmiotowej portmonetce, oprócz dowodu osobistego,

były tylko wizytówki oraz drobne pieniądze, nie było natomiast żadnej karty z bankomatu. Podniosła, że nazajutrz udała się pod widniejący na dowodzie adres, gdzie nikogo nie zastała, przy czym – jak wskazała – w drzwiach mieszkania pozostawiła kartkę z numerem jej telefonu. B. M. (1) podała również, że co prawda przebywała także w Holandii, to jednak do dnia dzisiejszego nikt się nie odezwał, wobec czego to ona użytkowała przedmiotowy portfel. Nadto wskazała, że nie posłużyła się przedmiotowym dowodem osobistym.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonej co do popełnienia zarzucanego jej czynu zabronionego nie budzą żadnych wątpliwości.

Sąd czyniąc ustalenia faktyczne oparł się na materiale dowodowym zgromadzonym w toku przeprowadzonego postępowania, który to materiał pozwolił ustalić istotne okoliczności dotyczące przebiegu zdarzenia i odpowiedzialności oskarżonej.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się w głównej mierze zeznaniach pokrzywdzonej, a to na zeznaniach E. K. (obecnie G.), która w złożonych przez siebie oświadczeniach procesowych nie tylko opisała przebieg inkryminowanego zdarzenia, ale także wskazała, że nie miała z nikim żadnego kontaktu odnośnie przedmiotowego portfela oraz dowodu osobistego. W szczególności wyżej wymieniona podniosła, że w inkryminowanym dniu wraz z narzeczonym przebywała w barze (...) i to właśnie tam pozostawiła będący jej własnością portfel, w którym oprócz dowodu osobistego, pieniędzy w kwocie 30 złotych, znajdowała się także karta do bankomatu. E. K. wskazała również, że idąc do samochodu zorientowała się, że na zajmowanym przez nich stoliku pozostawiła należącą do niej portmonetkę, wskutek czego razem z narzeczonym powróciła do lokalu. Nadto podniosła, że poszukiwania oraz rozpytania personelu lokalu (...) nie przyniosły oczekiwanego rezultatu, przez co w tym samym dniu zawiadomiła policję.

Wskazane powyżej zeznania – zdaniem Sądu – są logiczne, rzeczowe, konsekwentne i spójne. Nie zawierają także żadnych sprzeczności, które dyskwalifikowałyby ich wartość dowodową, natomiast drobne nieścisłości występujące pomiędzy zeznaniami złożonymi w toku postępowania przygotowawczego, a zeznaniami złożonymi przed Sądem (pokrzywdzona w toku postępowania przygotowawczego wskazała, że w przedmiotowym portfelu posiadała pieniądze w kwocie 30 złotych, natomiast na rozprawie przed Sądem podniosła, iż w portfelu tym była gotówka w wysokości 70 złotych) wynikają z upływu czasu i nie wpływają na całość złożonych przez nią oświadczeń i nie dyskredytują ich. Znamiennym jest bowiem fakt, że z upływem czasu pewne fakty oraz spostrzeżenia w pamięci ludzkiej ulegają zatarciu, przez co zeznania złożone po upływie pewnego czasu od zdarzenia nie zawierają tylu szczegółów, co zeznania złożone bezpośrednio po jego zaistnieniu. Tym samym Sąd nie dostrzegł żadnych przesłanek mogących podważyć wiarygodność tychże zeznań, zwłaszcza w zakresie ewentualnego motywu leżącego po stronie pokrzywdzonej, aby zaistniała rzeczywistość przedstawić inaczej aniżeli zgodnie z prawdą, tym bardziej, że złożone przez nią oświadczenia znalazły swoje odzwierciedlenie w dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Pokrzywdzona nie zgłaszała żadnych roszczeń wobec oskarżonej.

Z uwagi na powyższe wyjaśnienia oskarżonej mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych jedynie w ograniczonym zakresie, to jest w tym zakresie, w jakim pokrywały się z omówionymi powyżej wiarygodnymi zeznaniami pokrzywdzonej (kwestia przebywania w inkryminowanym dniu w lokalu Bistro, kwestia zabrania portfela). Natomiast pozostałe wyjaśnienia, zwłaszcza te, w których oskarżona kwestionowała swe sprawstwo i winę oraz te, w których wskazała, że w przedmiotowym portfelu nie było żadnej karty bankomatowej, należało uznać za linię jej obrony, która w konfrontacji z pozostałymi dowodami nie mogła się ostać. Również wyjaśnienia oskarżonej, w których podniosła, że „na drugi dzień pojechałam pod adres widniejący w dowodzie osobistym. Nikogo tam nie zastałam. Zostawiłam kartkę w drzwiach z moim numerem telefonu. Napisałam na kartce „proszę o kontakt w sprawie dowodu osobistego” (karta 76 akt) nie polegają na prawdzie. Wyjaśnienia te – zdaniem Sądu – potraktować należy jako emanację przysługującego oskarżonej prawa do obrony, mającą na celu uniknięcie bądź zmniejszenie odpowiedzialności karnej.

Ustalając stan faktyczny Sąd dał także wiarę pozostałym dowodom zgromadzonym w aktach sprawy a ujawnionym w oparciu o treść art. 394 § 1 i 2 k.p.k. Sąd uwzględnił zatem dowody z dokumentów w postaci: protokołu ustnego zawiadomienia o przestępstwie, notatki urzędowej, protokołu zatrzymania osoby, protokołów zatrzymania rzeczy, pokwitowania odbioru portmonetki, postanowienia o wyłączeniu materiałów dochodzenia do odrębnego prowadzenia, danych osobopoznawczych co do ustalenia sytuacji życiowej oskarżonej oraz danych o jej karalności, w zakresie ustalenia, czy była uprzednio karana. Sąd dał wiarę tym dowodom, gdyż wzajemnie ze sobą korespondują, uzupełniając się i potwierdzając. Przedstawiają dane okoliczności w sposób jasny, precyzyjny i szczegółowy. Nadto osoby je sporządzające lub uczestniczące w czynnościach z nimi związanych w pełni zasługują na wiarygodność, wobec czego brak jest jakichkolwiek zasadnych podstaw lub okoliczności, które wskazywałyby na niewiarygodność dowodów wykorzystanych przez Sąd.

Powyższe ustalenia pozwalają w ocenie Sądu na przyjęcie, że sytuacja opisana w akcie oskarżenia miała miejsce a wskazane tam zachowanie oskarżonej wyczerpało ustawowe znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k., przy czym – zdaniem Sądu – rozmiary wyrządzonej szkody oraz okoliczności popełnienia czynu upoważniają do przyjęcia, iż popełniony przez oskarżoną czyn może zostać uznany za wypadek mniejszej wagi z art. 278 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., bowiem wypadek mniejszej wagi – zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 listopada 2000 roku, II AKa 161/00, „to sytuacja w której okoliczności popełnienia przestępstwa, zwłaszcza zaś przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, charakteryzują się przewagą elementów łagodzących, które sprawiają, że ten czyn nie przybiera zwyczajnej postaci, lecz zasługuje na znacznie łagodniejsze potraktowanie”. Tym samym nie ulega wątpliwości to, że oskarżona w dniu 17 września 2008 roku w lokalu Bistro w O. przy ulicy (...) wykorzystując pozostawienie przez pokrzywdzoną na stoliku dowodu osobistego i karty bankomatowej (...) Banku dokonała ich zaboru w celu przywłaszczenia, działając na szkodę E. K..

Zdaniem Sądu incydentalny charakter przypisanego oskarżonej przestępstwa o stosunkowo niewielkiej społecznej szkodliwości oraz jej warunki osobiste ,a także dotychczasowy sposób życia uzasadniały sięgnięcie po środek probacyjny w postaci warunkowego umorzenia postępowania. Zważyć bowiem należy, że zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Znamionym jest przy tym fakt, iż warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności (art. 66 § 2 k.k.).

W świetle powyższego analiza dyspozycji zawartej w art. 66 § 1 k.k. prowadzi do wniosku, iż podstawowymi przesłankami zastosowania dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania są m. in. brak wątpliwości co do okoliczności popełnienia czynu oraz ustalenie, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Tym samym warunkowe umorzenie postępowania jest immanentnie związane ze stwierdzeniem winy, bowiem dopiero jej stwierdzenie daje możliwość dokonania oceny czy wina jest znaczna, czy też nie jest znaczna (por. wyrok SN z 09.01.2002 r., III KKN 303/00). Należy przy tym także zauważyć, że nieprzyznanie się oskarżonej do winy nie wyłącza możliwości zastosowania środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania. Znamionym jest bowiem fakt, że Sąd ustalając, czy spełniony został warunek braku wątpliwości co do okoliczności popełnienia czynu zabronionego dokonuje oceny całości materiału dowodowego, w tym także wyjaśnień oskarżonej, które to wyjaśnienia podlegają takim samym kryteriom oceny, jak każdy inny dowód. Zatem fakt, że oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu zabronionego nie ma żadnego znaczenia formalnego, zwłaszcza wyłączającego dopuszczalność badania, czy spełniony jest warunek braku wątpliwości co do okoliczności popełnienia czynu. Tym samym Sąd, po ustaleniu, że okoliczności czynu nie budzą wątpliwości – mimo nieprzyznania się oskarżonej do popełnienia zarzucanego jej przestępstwa – może orzec o warunkowym umorzeniu. Wyraz temu dał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 listopada 2003 roku, V KK 301/03, w którym czytamy: „Sąd może, mimo nieprzyznania się oskarżonego orzec o warunkowym umorzeniu, jeżeli oceni, że okoliczności popełnienia czynu nie

budzą wątpliwości – podobnie jak może również, mimo przyznania się oskarżonego uznać, że wątpliwości takie istnieją i skierować sprawę na rozprawę”.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego – jak już wyżej wskazano – nie mogły budzić wątpliwości zarówno sprawstwo, zawinienie jak i okoliczności popełnienia przez B. M. (1) czynu zabronionego kwalifikowanego treścią art. 278 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., przy czym – zdaniem Sądu – wina i społeczna szkodliwość zarzucanego jej czynu nie są znaczne.

W ocenie Sądu zaistniały także pozostałe przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania. B. M. (1) nie była dotąd karana sędownie (wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 20 marca 2008 roku, sygn. akt VII K 893/06, kara 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2 uległa zatarciu, bowiem skazanie ulega zatarciu z upływem 6 miesięcy od pozytywnego zakończenia okresu próby, natomiast jego skutkiem jest nie tylko przyjęcie za obowiązującą fikcji prawnej, w myśl której skazanie uważa się za niebyłe, ale także usunięcie wpisu o skazaniu z rejestru skazanych). /**Wyrok** Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 kwietnia 2012 r. **II AKa 114/12** :Jeżeli w okresie wskazanym w art. 76 § 1 k.k. nie dojdzie do zarządzenia wykonania kary, to popełnienie w okresie próby nowego przestępstwa pozostanie bez wpływu na zatarcie skazania, stosownie do treści art. 76 § 1 i 2 k.k. Przepis art. 76 § 1 k.k. wprowadza bowiem szczególnie termin zatarcia skazania z mocy prawa na karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania./.

Również postawa oskarżonej oraz jej dotychczasowe życie zasługują na pozytywną ocenę. Tym samym w stosunku do B. M. (1) istnieje tzw. pozytywna prognoza kryminologiczna, którą – zdaniem Sądu – potwierdzają właściwości osobiste oskarżonej takie jak prowadzenie ustabilizowanego trybu życia. Należy przypomnieć, iż pokrzywdzona nie zgłaszała żadnych roszczeń wobec oskarżonej.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że istnieje uzasadnione przypuszczenie, iż pomimo umorzenia postępowania karnego B. M. (1) będzie przestrzegała porządku prawnego i nie popełni w przyszłości przestępstwa. Zdaniem Sądu przedmiotowe zdarzenie miało w niebudzącym zastrzeżeń dotychczasowym życiu oskarżonej charakter jedynie incydentalny a co za tym idzie jej skazanie w ocenie Sądu stanowiłoby zbyt daleko idącą represję karną.

Spełniony został również wymóg z art. 66 § 2 k.k. zgodnie z którym warunkowego umorzenia postępowania nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności, bowiem czyn kwalifikowany treścią 278 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. (mając na uwadze art. 11 § 3 k.k., zgodnie z którym w wypadku określonym w § 2 sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą) zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 2.

W ocenie Sądu w stosunku do oskarżonej zarówno cele zapobiegawcze jak i wychowawcze spełni roczny okres próby. Należy bowiem zauważyć, że B. M. (1) to osoba, która incydentalnie weszła w konflikt z prawem, przez co – zdaniem Sądu -orzeczony w takiej wysokości okres próby pozwoli w sposób wystarczający kontrolować zachowanie oskarżonej i ewentualnie zweryfikować postawioną przez Sąd pozytywną prognozę kryminologiczną. Równocześnie da jej szansę udowodnienia, iż przestępstwo jakiego się dopuściła rzeczywiście było jedynie incydentalnym zdarzeniem w życiu. Wskazać bowiem należy, że B. M. (1) będzie musiała kontrolować swoje zachowanie, natomiast sama świadomość możliwości podjęcia umorzonego postępowania będzie wobec niej wystarczającą nauką i odpłatą za popełnione już przestępstwo.

Całokształt przedstawionych wyżej okoliczności sprawił, iż Sąd orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku. Wydane rozstrzygnięcie – zdaniem Sądu – pozwoli oskarżonej na zrozumienie jej błędnego zachowania i uniknięcie w przyszłości podobnych czynów.

W oparciu o powołany w części dyspozytywnej wyroku przepis prawa Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. K. kwotę w wysokości 624 zł.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

Sygnatura akt VII K 1082/12

Zarządzenie :

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień ;
2. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć stronie o to wnoszącej , oskarżonemu z pouczeniem ;
3. Akta z apelacją , z pisami lub za 14 dni od doręczenia odpisu wyroku z odpisem uzasadnienia .

11 marca 2013 roku , SSR Marzena Drozdowska

.....

Wykonano , dnia .....